

Rp 5-32
219

ЧИТ. «СЪГЛАСИЕ»

Чит. „СЪГЛАСИЕ“
Оsn. № 3730
Сигн. № 102

Т. ЧАНЪРМОВЪ.

891.81-14
Инв. № 372

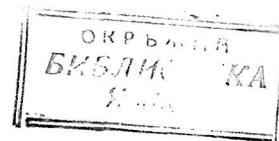
Задъ прѣдѣлитѣ

Даръ отъ автора
М. Чанърмовъ
Ямболъ, 1921 г.

Рп 8-32
Ч 19

б-32

434072

ДЧЧ „ПРОСВЕТА“ — ЯМБОЛЪ — 1921.

М. Ч.

„Съвестъ“
Гравюра на дърво.

*На Йиши Тодоровъ
и
на Тъзи отъ Малкия
Кръгъ, които носятъ
бълбеа на Зевсъ — на
челото си — поднасямъ:
— страданията на сво-
ите нощи.*

П. Чакърмовъ.

~~_____~~
~~_____~~
Бодаревски на
Читалище "Свободен" — за
българската —

оти 1921 г.
г. София

Отъ същия авторъ: —

Подмоли.

Готови за печатъ: —

Ave Maria.
Въ мълчание.
Пайната на Буда:
Купнение.
Проклятие.

1.

Пролътень хладъ милва лицето, чудни устни цѣлуватъ челото, тихи пръсти се ровяятъ изъ косата —

Вътъръ полъхва

Мрачна група пръзъ града минава —
Затворникъ водятъ.

Съ посърнала мяка той пристъпва бавно
— здрави клопки ръцѣтъ му стискатъ...

2.

Багри се разливатъ далече отъ западъ. Скоро ще загасне пролътния денъ. И въ съмртия тревога гасиятъ вече: — волните минути на младия пръстънникъ. Той се клати бавно, и съ жадни очи пие посълѣдните пълни на тихата привечеръ. А тѣ са лачи — огнени зраки — посълѣдни радост на цветните полета. Далече надъ горитъ — високо въ простора: — тѣ сплитатъ ръцѣтъ си зрачни, и розови сънки падатъ надъ земята. Тя се смяе, и странно се клатятъ хрести-тѣ по нея и странно напишиа тръвата въ полето.

По сълѣдни ламчи гаснатъ изъ простора — посълѣдния волност на жадните очи. Незнайно е: заникъ ли ще гледатъ или само утринните зраци сплетени въ листака на близката градина... —
Незнайно е.

3.

Руменецъ играе по лицата.
Любопитни очи се плъзгатъ по него, а това
то дразни — яростъта повдигатъ, запото тѣ сѣ: —
Жахални очи.

Киноваръ се лѣе надъ земната грждъ. Въ-
стъклата се слива — прѣвъ клоните трепти... —

Кървава цѣлувка и послѣднъ заникъ за-
войни младини... —

4.

Млади дѣвойки прѣвъкоха пѣтя. Обърнаха-
се къмъ групата, а мѣка занекрѣ въ тѣхнитѣ очи.
Стѣпките имъ станаха: — стѣпки на линии —
Тѣ видѣха скръбта.

5.

Звѣнъ политна — тежко се разнесе, а слѣдъ-
него втори, трети — седми. Часъ на тайни, часъ-
на волна мѣка... .

Съ умора прозвѣни стария часовникъ и да-
лече отекнаха неговите звуци.

Прилѣха се съ послѣдния бѣлъкъ... А
кървавъ бѣше той... .

6.

Наближиха.
Самотна еграда се излига страшно. Вратата
та ѝ: — зинала широко, а прѣдъ нея бодъръ
часовикъ.

Влѣзоха — погълна ги човѣшия бѣсъ... .

Огредиха, дадоха му стая — килвиата № 17.
Той влѣзе, щракна ключалката задъ него
и спичко стихна.

Трепна — разкри очи. Прѣдъ него застава
мраченъ призракъ и безшумно разтла плащаница
— безсловно го прикри подъ нейнитѣ гънки... —
Самота...

7.

Дни минаха въ самотна разминалъ и въз-
растна — закрѣпна духа му. Той се спуна въ
глѫбините на шеметни бедни и обходи дарни-
ните на горящи сънци.

Възрастна и закрѣпна той.

Тихи пѣсни прѣлитатъ отъ вѣника и изѣ-
но потрѣпватъ съ невзрачни крила... Тѣ летятъ
— обхождатъ затвора и мѣка разнозватъ въ душ-
ните на тѣзи, които гинатъ въ мракъ и пустота.

Пролѣтъ е накъзъ и свѣжъ полѣхъ треп-
ти надъ земята, вмѣка се въ затвора — термо-
зи сърдата... .

На рания мѣка сълзитѣ прокапватъ по
сухитѣ ланини на синитѣ сѣнки... .

Хиляди плачатъ на ширъ по земята и съ
стихийни волни пронизватъ простора... .

Тежко брѣче лежи на тѣхните пълщи —
тежко брѣме отредено съ глупава наемника... —
Затворници —

8.

Ноцъ припадна. Странна и дълбока. Подъ нейните прозирни вуали забродиха сънки — рожби на живота. Съ погаснали мечти, съ поломени сърца тъ идатъ — обхождатъ сините полета на своята гибелъ...

Въ мигъ затихна едно сърдъ затвора.
Но това е само за мигъ.

9.

Съ страненъ кикотъ се извика сички сънки — коститъ имъ глухо тракатъ. Кени, може и юноши протегнаха сухи ръце — въ гърдите имъ пишатъ звуци, устата имъ проклятия мълвятъ... —

Гинината се събуди — разкрои очи. —
Това еж престъпници, убийци и жертви. —

Хищни ръбъ на искри желания — хищни жертви на стръмни сърца... .

Къмъ бездни странини пътеките имъ водятъ, а тъ еж изекрти съ черни цвѣтъ... .

10.

Иръзъ време: — тежки сѫ часовете въ тъсните килии, защото тъ еж: —

Черна изнемога.

Таинственъ мракъ надничаша: —

Огъ желигъ, пода и стъ съка най малка часгца на стъните —

Мракъ, който крие необозримата скръбъ на цѣлото човѣчество. Мракъ, който е символъ на бавно убиване, подъ чийто тънки вуали гаснатъ титанични подеми въ душата на човѣка... .

11.

Равномѣрни стъпки ехтятъ — въ отвѣтъ на тѣхъ други скърнатъ дълбоко въ гърдите. Ничеи очи не склапятъ мигачи. Срѣдище минава, а заедно съ нея свѣтълъ денъ загасва, свѣтлиятъ денъ на младъ и силенъ човѣкъ. Този, който се е опиватъ отъ звънките пѣсни на гореките ручеи и мълкомъ се е вслушвалъ въ бессловна пѣсни на подеките цвѣти... .

Иде, приближава часа на смъртната пробка... .

Неотмѣно по близо се чуватъ мразни стъпки. Смъртъта иде и глухо фыфти: —

„Не, нико нѣма. Ще обвия ракътѣ си около вратата ти, ще цѣлуна устните ти и ще си отида... .“

Тя се смѣе странно и продължава: —
„Хи хи, ти си добро момче, ти си кротко момче... . Топла кръвъ се стича по твоите ръце... , азъ ще я изтрия... . нико че е чуяда... .

„Не помнишъ ли?“

„Ти погледна сърцето си, а то ти напешна: „извикай я... . и азъ дойдохъ.“

„Голъма бѣше любъ въта ти по черните бездни на пейните очи, но безкръзвните си устни азъ сложихъ на тихи, и тъ — загаснаха... .

„Тя изневърни — нека бъде жертва — също и другия... — Тъй каза ти и ме повика — въ забрава отъ мжка... Азъ дойдохъ...“

„Прости, и тебъ ще цълена, но право въ сърцето... — Закона ме вика: — вашия — човешкия законъ...“

Тъй испиене смъртъта и летеше вихрокъмъ затвора. Тя бързаше — другадѣ я очакваха. А той: — слабодушенъ бѣше — мисъльта му бездѣйстваше — уплаши се отъ нея... .

12.

Въ килията № 1. свѣтлината е по-силна. Съ вледени рѫцѣ — провината глава той стои съ бездиханна мжка... .

Страхливецъ! — застъна му кръвта — смъртъта го уплаши... .

Нѣкакъвъ палящъ ураганъ мина прѣзъ него и сичко обгори съ знойното си дихание... .

13.

Щракна ключалката, — вратата се отвори. Влезе свещеника. Съ мазно лице и лъжлива тѣга — спрѣ се до вратата. Заговори за „небето“. .

Но рѣчта му бѣ надута — приплестена съ лъжи. Тежка мжка проемукване, въвсто тиха радостъ.

Смѣтно чувство се повдигна въ гърдишъ на този и съ хринавъ гласъ той промълви, като въ сънна дрѣмка:

— Прѣстани — лъжецъ... и мътка. Мракъ заседна въ мозъка му.

Свещеника трепна, погледна го съ скрито недоволство и отклони разговора. Той стана кротъкъ, като дѣте.

Съ мълчание разнizaха: плѣтнитѣ вуали... .

14.

Прокурора влезе съ група прислужници. Затворника стана. —

Съврзаха му рѫцѣтѣ, а тѣ бѣха: — рѫцѣтѣ на мъртвецъ.

Излѣзоха, запложиха се къмъ лобното място.. .

Прѣдутрии с, но сънна дрѣмка не мами очите.

15.

Бѣсилка срѣдъ двора, а подъ нея палачъ — Тѣ чакатъ... .

Келти петна отъ мъжлива лампа — дѣлгги сини сѣнки — лазятъ по пѣсъка —

Много стапки скърцатъ — тишнината будятъ. —

Дойдоха, — спрѣха се прѣдъ тѣхъ — Това еж рѫнѣтѣ на съврѣмения Молдохъ — жертва му принасятъ... .

Сѣки тръпне и съ усѣтъ пристѫпва, а стапките скринятѣ съ злоба, защото тѣ еж: Стапки къмъ Голгота... .

16.

Прочетоха смъртната присъда. Изпълниха все формалности... .

Спокойна ръжка, ръжката на дриплю: — мръсна и безъ ржавица — постави примката на една сълна шия. —

Човѣкъ овиеха на едно вмѣже. Тръсна глава — ритна нѣколко пъти и затихна — трупъ... .

Умръ мистърта — умръ словото... . —

Печална комедия... .

Но иали има сично край? О живи хора, съ петното на Кайна — живота е крайъ... .

Цалечъ въ гълбините — въ надземната виесь — менио се подзема мраченъ скелетъ. И дивни звуци отлитатъ на ширъ — той свиря на фигулика отъ човѣкли черепъ... .

Една сѣника бързо слѣдва въ неговите стъпки.

Разсъмва се. Смъртъта дойде, дойде и отмина... .

17.

Черенъ кренъ се раздра нѣгдѣ въ висините и увиеси като драни надъ спящите чукари. Планината затъмнува — проехте на ширъ... .

Съ уморени стъпки, съ отпуснати ръцѣ върви прокурора, а слѣдъ него евещеника молитви шепти. —

Връзака се отъ кървавъ ширъ.

18.

Тишина.

Дрезгавъ гласъ пробуди покоя на дъхните утрини и лятнаха словата му, като ято черни птици: —

„Кайне, Кайне, кждѣ е братъ ти Авель?... .“

Това бѣ откровение, което запали пожарница въ сърцата на тѣзи, които се връщаха пияни отъ ширъ... .

Залюлѣ се нѣщо въ планината и въ ехо политна: —

„Кайне, Кайне, кждѣ е братъ ти Авель?... .“

Прокурора трепна — несъзнателно повтори: —

„Кайне, Кайне... .“

Това бѣха слова — страшни и дълбоки... . Желти спирали се извиха нѣгдѣ въ гърдите му... .

Тишина... .

— избити очи, подути и засъхали сили...
Това еж жерти на сивата бъенка, — това еж
жертвни въ честь на Молдоха...

1.

Настана тиха, безмълвна поиць.
Прѣзъ врѣме се чуватъ морни стъпки. Часовоя ходи съ ленивия бодростъ.
Безбрѣжна тишина прѣснива съзанието.
Не, тя го изнасила, а то не се поддава.
Велика е затворническата самотностъ. —
Самота... Самота... —
Срѣдъ твоя ефиренъ оксанъ се лошкатъ
малки лодки, лодките на покрусени луши, които
еј родени въ твойтѣ далини...
Ти, която си Щърночочинка на сичко: —
Приласкатъ ги, приютятъ ги въ безбрѣжния
еј просторъ. Смирено се врѣщатъ тѣ при тебе,
защото: —

Ти си тѣй добра, но и тѣй страшна... Ти,
която се удухтоврявашъ и приемашъ обрѣза на
свѣщица за разбулването на мистериите свѣтов-
ни... — Ти, която винизвашъ страхъ: — въ
изкуничието по тебъ... —
Самота... Самота...

2.

Трескавъ сънъ притиска очитѣ. Задъ прѣ-
дъла на морнатѣ клѣтки беззвучно танцуваатъ
безглави тѣла. Това еж жертвите на ешафота.
Слѣдъ тѣхъ се низватъ въ пъстра върволица:

Страшни кошмари пълзятъ изъ затвора...
Сички се гънатъ подъ тѣхния бѣсъ...

3.

Прѣзъ ширнитѣ простори иде скрѣбъга: —
Сълзива, лигава и яростна, — прибулена
дѣвойка — съ разкъсанъ крѣпъ...
Тя фѣфли нѣщо: ...

4.

Скрѣбъта иде, затворница, пазете се, —
Скрѣбъта дойде.

5.

Не, недѣйте се плаши, кротки и смиренi,
недѣйте се плаши отъ хореката жска и тѣхната
злоба, защото: —

Мойсей е добро старче и въ размисъль
мѣлви:

„Око за око, зѫбъ за зѫбъ“. Той е билъ
уменъ старикъ, но съ скждни сили. Велушайтеге
се, кротки дѣца, велушайте се въ свойта жска.
Не мѣлви ли добрилата прѣзъ вѣшитѣ сърца: —
„Врѣмето налага: око за дѣвъ очи...“

Затворнико, притисната е волята на твойтѣ
плѣтски желания, но слушай, знай това: —

Въ низини живеятъ тези, които градятъ
домове катъ този. За тяхъ еж недостижими ви-
сии и защото тъ не познаватъ тръпливите из-
теки на човешкото страдание, а велико е то...
Прѣри ги. Чандали еж тъ —

7.

Тъй спиеша събуденитъ души и гадово-
лени отъ усѣтната обида — нанесена на онзи,
а безсъмъртие тъ я почувстваха, при все че се
връшаха пияни отъ пръ... —

Клѣти дѣца — затворници. —

Тъ еж тъй внимателни и никога не показватъ,
че грубо еж възпитани.

Цетина, стрѣменъ е тѣхния путь, пътъ
изминатъ въ неволи и поука, но недостижима е
високата на тънкитъ имъ усѣти... .

Артисти наскаждѣ, артисти и тута — тъ
не си послужиха съ варварски срѣдства, а под-
планиха лто черни птици — черни като гръмо-
носна буря. И тъ политнаха — размахали здра-
ви крилѣ — тъ писнаха въ полуздрача: —

„Кайне, Кайне, кждѣ е братъ ти Авель...?“

8.

Отъ тежъкъ кошмаренъ сънъ се пробуди
затворника отъ № 17. — болеха го гърдитъ.

Часа бѣше 1 слѣдполунощи.

1.

Стихийно мълчание изпълва коридорите и
килиите на затвора, а ище безсловно се вмѣк-
ва въ душите — разкрива дълбоки очи — раз-
пъни се въ прозѣвка и затихне. Въ кръгъ се
връща: прѣзъ дупката на вратата, прѣзъ рѣшет-
ката на прозореца — слива се съ тишината, от-
дѣля се и леко съ плъзга по стѣните. Невзначно
се вемука отъ малкитъ пѣстичинки, отъ кждѣ-
то гледа съ хиляди очи... А тъ се извиватъ,
въртятъ се... Трепетъ на мяка и лобзашъ
страхъ разнозвътъ изъ кротките сърца... .

Това е диханието на погребаниетъ дни, кои-
то въ самотността растнатъ и такъ почукватъ
по слѣнчевите двери на затворническите души...
Това еж погаснали спомени отъ тѣхния животъ
— затихналите пѣси на застинали сърца... .

2.

Тишината ходи изъ пространните коридо-
ри надъ затвора — низко наведа глава въ мо-
литвено съзерцание... Лжезарни слова гас-
натъ по нейните блѣди устни и мирно стихватъ
прѣди да полятнатъ... Срѣдъ вѣчна мѫдростъ
протичатъ нейните безсмѣртни минути... .

3.

Стѣните рухватъ — политатъ въ тишината...
Съ тържествени стъпки душите пристиг-
ватъ къмъ несъбитните простири на Козмоса и
„ГЕОРГИ Й. РИКОВСКИ“
ГРАД ЯМБОЛ

съжажда търсятъ покоя на ефира. Освободени отъ тежките вериги на земната мъка — съпаднала маска при тъхните нозъ — тъществатъ по слънчеви пътеки обесипани съ лунни и сънни цвѣтя... .

Широкъ е простора предъ тъхния взоръ...

Въ безкрайя се палиятъ хиляди слънца, а тъ вървятъ — не, летятъ съ радостъ, за да се окъпятъ ердъ тъхния блъсъкъ... .

4.

Стънитъ падатъ и непълтенъ покой обзема душитъ. Очите се взиратъ въ разръзняния крепъ — багренъ отъ пламъците на утринните пожари... . Мъка винизватъ тъхните езици... .

По гръбъ на леглото, съ ръцѣ на гърдите — лежи затворника отъ № 17. Нѣщо радостно грѣе въ очите му, нѣкой тихо пропъва въ душата му.

Мирова хармония ечи надъ него — мирова хармония гали кроткото му сърце, което тупти срѣдъ кървава мъка — веадена отъ груба — варварска рѣка... . Скрита свѣтлина, облива, душата му и съ безумна радостъ ѝ напечева нѣщо, нѣщо, което е глухо за чужди уши... . Той пѣе, не, приглася на скритата сила, която сплита дивни звуци въ него и той пѣе въ унесъ съ хармонията на Всемира... .

5.

Той лежи и мисли: —

Въ безбрѣжната самота има сили, които разкъсватъ натрапения мракъ, натрапенъ отъ груба — варварска рѣка.

Бѣда ли е затвора? —

Не, страшнѣй бичъ е той, за още по-страшното напрѣгане на малкото сили, нуждии за до-стигането на незнайни кръгозори, къдѣто сичко е трептящо, сичко пѣе и ликува въ нетегната ароматна влага. Сгъстяватъ се капкитъ ѹ, за да се прилепятъ въ малки струйки, които ще трепнатъ въ звънливъ ручей, който сладостно пѣе — затирялъ се: прѣзъ дѣхните и чудни цвѣтя ердъ полето на Нирвана... .

Дивни съзвуния звѣнятъ по безкрайя.

Дивна пѣсень, вѣченъ ромъль прѣспива душата срѣдъ мрачните стѣни на затвора, защото: —

Унесена въ цвѣтните сънища на млада пролѣтъ, тя лети въ висините, протега ръцѣ и лови мировите пѣсни, а тѣ сѫ пълни видѣния, — цѣлува росата по челата на дѣхните цвѣтя и нѣщо тихо — радостно напѣва: надъ нея, подъ нея и въ самитъ нейни шеметни бездни... .

Широки сѫ зеницитъ на нейните очи, а тѣ пиятъ свѣтлината... .

Тя лети, — ефирни крилца трепкатъ на нея... .
Тя лети... .

Тѣсень е безкрайя за нейния размахъ... .

Въ тайна се прибулавъ стѣжките ѩ по пътеките на Всемира... .

Тя лети и пѣе, а слънчеви зари сѫ нейните пѣсни и чудни цвѣтя разлистватъ подъ своя топликъ... .

Такава е душата на затворника — на освободения човѣкъ отъ веригите на плѣтъта и отъ ужасните вериги на традиционното човѣшко съество... .

Такава е душата на затворника... .

Мълчание и мъртвъ покой цари изъ дългите коридори и тѣсните задушни килии на затвора.

Велики тайни се зараждатъ подъ трепета на покол... .

Красота цвѣти въ мълчанието... .

Звукъ отъ телки, далечни стъпки кънти и замира бѣрже.

6.

Сѣка пѣсъчинка, сѣка най-малка частъ отъ стѣнитѣ се гърчи, — хилади очи се извѣртатъ въ дълбоки орбити, хилади ръце се протегатъ отъ тѣхъ и страхъ полюгѣва сърцата... .

Необятна мѫка разтѣга крила въ гърдитѣ и хладъ се носи изъ тѣхъ... .

Тишината трѣпне, а изъ коридорите нѣщо скърца, драшки съ голѣми нокти по стѣнитѣ и пода — остро пронизва мозъка... .

Рубинни капки падатъ, — падатъ незнайно отъ дѣ... .

Това сѫкъ вѣдиншки, това сѫкъ тайни слова, изтрягнати отъ душитѣ на стотици, които гинатъ — прѣживатъ се подъ своята непоносима

тежестъ на мисълъта и спомена, — гаснатъ и чезнатъ денъ слѣдъ денъ, катъ слаби искри чезнатъ въ тъмнините... .

Трѣпната пѣсъчинките и шепнатъ, защото:

съ капки кръвь еж опрѣскани, защото: — тѣгата гнетятъ въ малката си душа, — тѣгата на Велики сърца, тѣгата на сѣнтли, но равно поломени мечти, тѣгата по цвѣтните поля на сълънчевъ край... .

Отъ тѣхните безжизнени очи желания растнатъ, защото: —

тѣгата на затворника на тѣхъ е довѣрена.

Нѣми, безгласни свидѣтели на адски вой сѫкъ тѣ: —

Спенитѣ пѣсъчинки по стѣнитѣ... .

Трепетъ на страхъ, безсилна ненавистъ и безумния купиѣжъ по сълънчевия просторъ — въ мълчанието: на нощта и денътъ — познаватъ... .

Пѣсъчинки... . Пѣсъчинки... .

Тѣ натегватъ отъ ужаса, който гнети малките имъ, по велики души, — тѣ натегватъ въ тишината на затвора... .

Тѣгуватъ тѣ... .

Тишината трѣпне и коридорите кънтятъ, хилади пѫти отекватъ страшните волни на скрѣбъта: по спомена — за чудно красиви ръце, които еж се сбивали около сплни шини, — за чудно дълбоки очи, които криятъ бездните

на свѣтли миросе. — за чудно малинови устни, които търсятъ буйно туптището сърце, което се-
удря здраво въ гърдите на силенъ мажъ и ис-
катъ да изпиятъ, не, само да се потопятъ въ-
тайния изворъ на живота, — да се обагрятъ отъ-
чужда кръвъ и тъй да станатъ беземърти въ-
свойто плътско разтлъние... Тъ търсятъ пла-
мъка на Вѣчния кунинѣкъ — пламъка на мали-
ко сърце, който да го обжогне и съ огъня си
да ги прѣчисти... Но тѣ не знаятъ: —

това е подковаса за Вѣчна жка, а тя е мор-
ска вода... .

Пожарица се разгарята въ гърдите на то-
зи, който се докосне — съ устни — до извора
на Жалката вѣчност... .

Това е морска вода, а тя мори съ жадъ. *Ж.*

Но стѣнитѣ пише: —

Страдание...

зашпото: —

малинови устни търсятъ вѣнца на сърце-
то, за да откъснатъ: листъ по листъ забравена-
та вѣнтина болка въ бързо прѣживѣнъ митъ
отъ нѣкогашно робство... . — —

Тайна и жка криятъ малките пѣсъчинки
по стѣнитѣ на затвора... .

Ис, тѣ шепнатъ и сичко се людѣ отъ тѣх-
ния шепотъ. Тѣ шепнатъ, а сълзи падатъ отъ-
такви черни очи, въ които пробѣгватъ модри-
чики на тропическа привечеръ... .

Това еж очитѣ на женско сърце по мажка
плъть, — това еж рапидѣтъ, които еж се носили
надъ чудни арфи въ душата на силенъ мажъ и
вихъра се е свиватъ въ тѣхните тънки прѣсти... .
Страдание по мрачни бездни е това... .

Топината тръпне. —

Шеенъ се откъсва отъ стѣнитѣ и лети,
не, бѣга изъ коридоритѣ и килийтѣ, — вемуква
се — съчетава се въ душитѣ... . Сърцата се сви-
ватъ отъ страшна болка, свиватъ се и кашки па-
датъ отъ очитѣ, а тѣ се вемукватъ въ малките
пѣсъчинки... .

Двойния кръгъ на Скрѣбъта е това... .

Дива е нейната мрачна пѣсънь... .

7.

Ръка се протегна въ килията № 17 и мор-
ни очи се взиратъ въ пея. Взиратъ се тѣ въ
най-малките разклонения на живите и въ ре-
зовия цвѣтъ на кожата. —

Чудо. —

Каква дълбока и безкрайна мисъль е вло-
женя въ тѣхъ тънки касаачета.

Каква чудна сила иматъ тънките имъ
влакна.

Това е велика творба на скритъ — мисти-
чесънъ часъ въ съзнанието на Мир-фетъ... .

А колко слаба е мистълта на малката творба.

Това не е творчество на човѣкъ... .

Великъ ще е Той *Д.* Творца, познанияния
творецъ на малката и велика земнѣсть, — въ

малкитѣ и тѣници влакна на тѣзи каналчета — на чудния еокъ, който тръпне въ тѣхъ и въ мълчанието гради, поддържа и все гради чудно магически клѣтки, чудно скадувани радости, които гинатъ въ подобни и задушни килии, кѫдѣто чезне и се проявява дѣлеспособността на този Великъ Гений... —

Интересно. Какъ попаднахъ въ тази зграда?

Съмните, да бедумие съмнено ё бѣ еничко прѣживено отъ тогава и до днесъ. √.

Идеално прѣстапление извиршихъ. Не, не, има и други малки, които всичи въ съвокупностъ — увеличиха наказанието. При все:

Низко, гадно човѣчество, азъ не се сърдя, — напротивъ, азъ ти благодаря отъ глѫбините на сиесто битие, отъ това, което направи за менъ, отъ това, което достигнахъ. За еничко и отъ сичко ти благодаря.

Гадина, христианска гмежъ.

На ктв., на ктв. —

Тъмниятъ е място произходъ, на и не търся съѣтъ съмъ дошелъ и какъ. Изглежда, че това не е приятна работа и затова не се ровя да научи нѣщо за свояте родители. Зная, че по-слѣдва разочарование отъ живота ми...

Незнайни сѫ биле минутитѣ, когато съмъ злочинатъ, когато съмъ трепнала за животъ и когато — най-надѣ — съмъ видѣла свѣтлината да играе надъ менъ и около менъ... —

Незнайни минути. —

Изглежда, че азъ не познавамъ топлите ласки на нѣжна майка, а може би е имало такива. Не зная.

Но: минаха години отъ моите ранно дѣлство и азъ страстиахъ. —

Обходихъ странитѣ на истокъ — опознахъ тайнитѣ на много древни народи и се върнахъ тамъ, кѫдѣто се носи рѣчта на моя родъ... Азъ нѣмамъ роденъ кѫтъ, па наистина: не можехъ и да имамъ... ↓

Дрипавъ бѣхъ, скъсанъ, мръсъенъ. И единъ денъ, тогава, когато се разнizaха завѣситѣ на живота — почина ми се: — притихнала сѣнка отредена за мории думи. Такава потърсихъ въ една черква. Нали съ думъ Г-споденъ и пътъ къмъ негова тронъ? Вѣдохъ. Служеха литургия.

Въ менъ нѣма Божия на тѣлната, но азъ вѣдохъ съ наведена глава и примеренъ се изправихъ предъ олтаря. Неземни иѣни ехтеха азъ мене и азъ слушахъ пръшната имъ игра.

Хармония троятение... .

8.

Около менъ шумеха кочирнени дрехи.

Ароматъ се разлѣ отъ тѣхъ: —

Стрѣвъ, която се сплиташе невърочно съ мистичния полъхъ на разкъдената амбра: —

И пълзене по тѣлата — —

Тѣ кръщеха — гарѣха отъ жажда... — —

Храмъ ли е това, или: —
свещенъ пазаръ за топла женска плътъ...?

Нѣщо страшно ме дръпна отзадъ. Обърнахъ се. Натруфена дама ме гледаше безерамио. Въ душата ѝ шумеше буря, ха-ха-ха. Неприятънъ съмъ ѝ билъ съсъ свойто присъствието. Пожаръ пламна въ гърдите ми. Гадната ѝ мисълъ разпали. Тя не бѣше сама. . . —

Разгорѣ се пожара у мене, а много бѣха нахалнитѣ — дѣлбоки очи.

Недоволство се надигна отъ тѣхнитѣ бездѣни — тѣ се впиха въ душата ми — тѣ питаха съ глупава надменностъ: —

— Какво търсите чука — мръсене?

Пожаръ лумна вѣкъдѣ у мене и азъ не помислихъ какво може да стане. Тръснахъ гла-ва. И никаква завѣса — съ шумъ се раздѣла — прѣдъ моите очи. Свѣтлина се разлѣ въ гла-бинитѣ — нѣспи заехтеха. . . Азъ заговорихъ:

— Вий, малки — бѣлоглави черви — надѣ-
разложени трупъ, какво скакате отъ менъ? —
Литургията прѣвѣка. Сички се велушаха въ-
този, който заговори.

— Вий, малки пазарски акробати, които-
зляжите други, а не умѣете да изляжите себе
си, защо не снемите маските отъ душнитѣ си и
разгадани да видите тѣхната смѣшостъ? . . За-
що? — Гадни твари.

Азъ съмъ бѣднякъ, дрипавъ, мръсенъ, но-
празникъ нося въ душата си, Бога нося въ гла-
бинитѣ на своето скрито, а за него дойдохъ-
тука и за него свеждамъ глава. . .

Не, азъ не съмъ вдиггалъ искъ и остринето
му не съмъ винзкалъ въ ничеи гърди. Това не
съмъ правилъ, защото не се водя по вашия хри-
стиянски моралъ, а той е странно скверенъ,
като го прилагате вий. . . — Настана броже-
ние ерѣль лъжебогомолциѣ и се чу да на-
шепватъ:

— „Той е лудъ, дръжте го“.

Испина, азъ бѣхъ лудъ, но азъ слѣдвахъ
пъти на душевното си възмущение, който не
можеше да ме изведе другадѣ съвѣтъ до нѣкоя
бездна, кѫдето да се сгромолясамъ. Нищо. Азъ
продължихъ:

— Тихи, кротки нахалиници — прѣдказа-
вамъ ви: „Ищицата“ ви добродѣтель ще натег-
не — ще ви смарка — тя не е за васъ. . .

Не говорете за нейната цѣнностъ. . .

Бѣдни твари — естъчеви прашини, при-
мирате сърцата си — злото задушите.

Ха-ха-ха, прѣстъпници — Черковни убий-
ци — Законни палачи. . .

За добрина говорите, а сплитка еж стж-
киѣ на злото въ патя на вашата мисълъ. . .
Тукъ спрѣхъ. Здрава рѣка ме хвана за гърлото
— новали ме — свързаха ме.

Участъци, болници, еждилница и най-послѣ въ затвора за 2 години изправление, понеже съмъ: — светотатстваль и съмъ наисаятъ публична обида. Закона билъ застъгнатъ, черквата и честта на обществото... Въ черква ставало това — метежникъ съмъ билъ... — Глупости... —

Тежки спомени. Тѣ ме отклониха и азъ тръгнахъ по тѣхните пътеки. Но прага... Това е било нѣкога — въ забравяча страна... —

Истина, — той протегна рѣжката си, — кой е Той?

Богъ, — но той не е бѣлобръдъ старецъ — ний го носимъ у себе си. — !

Природа, — но тя е тѣй неразумна — несъвършенства крие изъ животъ бездни... Тогава? —

Безспасъ е мозъка на човѣка, за достигането „Божествената“ сѫщност. Но той общува неподобно съ нея... Прѣзъ еграши бездни пътеките ѝ водятъ и не сѣки може да ги мине...

Човѣкъ идва — разинза мировата загадка — разинза я въ прибулена тайна, а слѣдъ то-ва: — духа се освобождава отъ земните вериги и не търси първоисточника на своята плътъ, защото: —

Въ разгадка еж вече тайнитѣ за него...

Сибеллина облива далнишитѣ прѣдъ негова взоръ... —

Далече, нѣкѫдъ много далече... — —

Той се възледа въ рѣжката си. —

Пори, тѣнки влакна — мускули... Рѣжката се движи.

Колко чудно е сичко това.

Ето, двуглавъ мускулъ. Но той е страшна сила.

Тѣнки влакна, малки клѣтки, а въ тѣхъ шумятъ хилъди ручен. Чудни струи носятъ, — чудни поля напояватъ... .

Мисълта се дави въ струи кръвъ и търси загадката на Твореца. —

Слаба е тя. —

Интересно, какъ чудно работи и мозъка, а сърцето бие още въ нѣчии гърди... .

— Гърди... но тѣ еж на този, който лежи въ тѣсната килия и чака денътъ..., чака незнайния потаенъ частъ, въ който ще му разтворятъ слънчевите двери, за да влезе въ чертозитѣ на Вѣчния покой... .

Далече, нѣкѫдъ много далече... — —

Слънчевъ денъ е навънъ.

Лъжъ прониза въздушнитѣ вълни и тихо се пъзъна по разголената гръдь на затворника отъ № 17.

Сърцето му трепна. Свиха се влакната на мускулите му.

Той прошепна — съ разкаляние прошепна:

— Майко, майко, неузната горесть, тежка скрѣбъ на усамотението ми, защо даде животъ, защо прилѣ кръвта си въ това сърце, което бие въ мойтѣ гърди... ?

Майко моя... майко моя... —
Тайна ли?...

Навънъ гръб тоило слънце. — лачъ се звърна въ килията, а сърцето още бие, не, то се стреми, неговитъ струи жадуватъ чудния тоналък на лачитѣ, които носятъ полски ароматъ, които тръпнатъ и пъягътъ въ виселините...

Тъ носятъ привѣтъ отъ далечни, незнайни мириес. Тъ носятъ радостъ, много малка радостъ въ Мълчанието на Великата Самота. Тъ еж галъвии рѫцѣ, които миляватъ лицето, а винзватъ зрачни ханжари въ гърдитѣ на този, който ги не и въ разтѣлните ще изчезне между влажните стѣни на тази ужасна гробница... Тукъ се изсмуква силата на тѣзи влакна — ногася трепета на радостта и тайната купиѣкът на сърдата, които искатъ: — слънчевъ край, пѣсни, ароматъ, зънливи пѣсни на горески ручеи, чудния просторъ на майекитѣ нощи и тайната скрѣбъ на волното море, което шуми незнайно дѣ, а прѣзъ волни отеква въ гърдитѣ — свирѣпи пѣсни разнася на ширъ...

Съкса се пижката на мисълта му, но съдѣзмигъ скочи. Пъвика:

Нищо... —

— Не, слънце, бѣгай, нося аромата си далече отъ тукъ, носи свойтѣ пѣсни на свобода и просторъ въ безкрай на Козмоса...

Тъ носятъ болка — рани нанасятъ... — Уморено седна. Съ болка зашепна:

— Не, сичко рухва... — ломи се... — Сълънце... —

Бѣгай, гори свойтѣ пѣсни надъ полята, дѣвѣсни се носятъ и ароматъ миава поизчата прохлада... , дѣ въ горите зъннатъ тихи скрѣби, дѣ въ морето плачатъ, плачатъ и се молятъ...

Сълънце... — черна радостъ... — бѣгай...

11.

Погледа му зангира отъ жгъль на жгъль изъ тѣсната килия. Сирѣ се надъ вратата. За мигъ се скъса нѣщо въ него. Тъ забрави слънчевитѣ зари и съ внимание се вгледа въ малъкъ паякъ пропъсенъ на тѣника пижка.

— Истина, животъ крие този малъкъ организъмъ. Чудна Симфония пѣе кръвта по неговитѣ жили.

Не е странно, че природата има палячовци. Но и срѣдъ хората се срѣщатъ такива.

Хората паяци са страшни чудовища. По прѣстѣженъ начинъ тѣ изсмукватъ кръвта на себеподобните си.

Тъ еж иенаситни. Тѣхните мрѣжи сѫ тѣй сложни и тѣй здрави... —

Паякъ се спусна отъ потона. На тѣнко влакно висне той. —

А хората акробати сѫ по-смѣли и повече прѣстѣжни, защото говорятъ за умни работи, разправятъ, че иматъ съвѣсть, а никога не сѫ се вслушвали въ нейния гласъ. Паяка има разумъ да изплете мрѣжата си, да улови жертвата си, но въ него нѣма съзнание и той никога

не разправя за съвест и не парадира със нея, съ което да заблуди нѣкой и да се покаже безгрешенъ прѣдъ него. Той е освободенъ отъ тази човѣшка мания. А страшни сѫ хората, па и двойно прѣстѣлни. Първото е къмъ себе си, а второто: къмъ обществото.

Истина, но и самото общество е многоликъ паякъ и то се самоизляжа. А съ това вѣрши троенъ грѣхъ — тройно прѣстѣление: — къмъ себе си (свой разумъ), къмъ божественното у се-бе си и къмъ съзнанието си...

Лоши сѫ хората... — Зли паяци...

— Човѣче, ти, който си намѣрилъ Бога който си опозналъ загадъчните пажетки на проявленето — повдигни глава — тръсни я и гръмко извикай надъ главитѣ на тази християнска гмежъ:

— Алчни канibalи — засрамете се...

Ако не те чуятъ, па и ако те чуятъ и не разбератъ какво имъ казвашъ — осуши бичъ около ржката си и ги зашибай по притѣпли-тѣ мозъци...

Въ страшни писъци нека се сгърчатъ — срѣдъ писъкъ да събудишъ тѣхната спяща съ-вѣсть...

Лоши хора... — Зли паяци... —

Паякъ се спусна отъ потона, провисна на тънко влакно — повърна се наново по него...

Яростни вѣлни се разлѣха въ затворника отъ № 17.

Въ неспокойно брожение се понесе душата му и политна къмъ незнайни страни.

Приерѣща го сълънчевитѣ лачи — прѣградиха волността му и съ кърванъ смѣхъ за-блѣщѣха прѣдъ неговитѣ очи... Той трепна.

Огнена ржка се вмъкна въ гърдитѣ му и пусна въ тѣхъ: пламтящи искри.

Лумнаха ужасни огньове. Тей пламна — прѣвърна се на наемоленъ факелъ — пламна срѣдъ свѣтълъ зракъ...

Съ ръцѣ закри очитѣ си — да не гледа егъзовѣ...

Пламнаха и тѣ.

Страшно ги размаха, а отъ тѣхъ отлитатъ огнени искри... —

Гори... Гори... —

Молниенъ пожаръ се разпали въ мисъльта му. Той лумна и ще изгори...

Извика съ болка:

— Сълнце..., млека иосинъ... — кърва-ви цветя — въ гърдитѣ ми разлиствани... — иди си...

Купинине по тебъ ме изгаря — желания напинъ въ монтѣ гърди...

Сълнце..., чуденъ топликъ — замини... —

Иди си отъ менъ... —

Като лудъ скочи отъ леглото.

Въ очите му горещие трескавъ пламъкъ.
Невнятенъ страхъ го обхвана. —
Потайната част ли е това? Но: —
Азъ тебъ чакамъ — тебъ жадувамъ... —
Нѣкакво успокоеене се разлѣ изъ него и
съ съмѣчана мѣжка зашепна въ полугласъ:
— Майко моя... Горѣсть моя... азъ по-
вдигнахъ горчивата чаша, азъ докоснахъ устните
си до нейната юндкостъ... —

Благодаря... .

Това е откровението на душата ти... .
Азъ проумѣхъ огненитѣ слова на твойто
далечно желание —

Гранитъ ще стаца. Зная, горчила е напит-
ката, колко ми поднасяшъ — при все че не съмъ
те винодалъ — азъ я приехъ... . —

Азъ дойдохъ чрѣзъ тебъ, но интересни сѫ,
пътищата по които си дошла сега до менъ.

Майко моя — двоенъ животъ въ гърлитѣ
ми вложи... . Майко моя — Горѣсть моя... .

12.

Той седна и се унесе въ чудни възпоме-
нания. —

Далече на югъ — слънчевъ край.

Свѣтлината рѣжи зрешието. Огненъ прахъ
се сипе надъ пустиннитѣ полета. —

Двѣ хубави, тихи рѣцѣ — обвиватъ вратата
на незнаенъ странникъ. Двѣ очи се взиратъ въ
глабинитѣ на неговата душа и се ровятъ въ
прибулени кѣтчета — раздиплятъ чуднитѣ ѹ-
гънки... .

Дъхъ на виолетки и чуденъ дъхъ отъ раз-
дъзванили акации се разлѣ въ покоя... .

Сочни — розови устни се протѣгатъ... .
Тѣ търсятъ топлика на мажките гърди... . Ти-
хитѣ рѣцѣ се свиватъ — прѣвръщаатъ се въ ви-
хъръ и съ сила разтъреваватъ задрѣмалата душа
на снаоженъ мажъ... .

Той трепна, заболѣ го нѣщо въ гърдитѣ,
защото разладнаха прѣградитѣ за желанията му
— разеннаха се стѣнитѣ на затвора и се повър-
на години назадъ, за да види зарѣнния егра-
нинъ подъ свѣтлица на чужда земя.

Прѣтъ него се заплакаха вълнитѣ на да-
лечно езеро и глухо промълви по непътното
видение на една жена: —

— Ева... Ева... звѣнка пѣсень, погали
сърцето ми, иземуки кръвъта отъ неговите топли
бездни — за тебъ я пазя — за твойтѣ устни... .

Ева... Ева... —

Тихи сѣники лазятъ въ очите ти — малка
моя — гъркова пантеро... .

Мълчалива радостъ — гжѣльбова мѣжка гле-
да отъ тѣхъ... .

Погали сърцето ми — трѣпна и незнайна,
заплюй го въ твойтѣ тихи — дѣтски рѣцѣ —
заплюй ме на твойтѣ дѣвически гърди... .

Ти добрата и кротка царице: на модритѣ
нощи надъ твой роденъ край... . — развѣй кре-
ста на своята черна радостъ и обѣтрни душата
ми съ кървавата мѣжка на свого сърце... .

Азъ те чакамъ въ притаена доба, за да дойдешъ съ разцъвнали цветя отгледани въ гърдитѣ ти — оросени съ алмазната роса на твоето сърце. А по него: ръцѣтѣ ми вѣхнатъ, а по него: очитѣ ми гаснатъ... Ева, ридане мое... Ева, огненце моя...

Хищна болка се разтегна въ неговите гърди и затворника отъ № 17 сведе глава съ близди устини.

Затвора на обществото отмъщаване за неразумността му...

Сепнато извика:

— Не, силни имамъ — гранитъ съмъ азъ...

Тежъкъ споменъ — купицъ по сълънчевъ край е това... —

Ева, желания палиши въ гълъбините на моята душа, а тъ ръфатъ сърцето ми, а тъ плачатъ надъ твоите очи... Въ тѣхъ се взирамъ сега... — Пожаръ гори — пожаръ пламенѣе въ мрачините имъ бездни... Откъснати звѣзи мигомъ блѣскатъ — въ мрака черенъ — на тѣхното дѣно...

Ти ме викашъ... Не, извика ме вече и азъ те извикахъ... При менъ си ти — малка моя — смугла моя...

Широки двери разкривамъ за тебѣ — цветни пижеки ще се гънатъ предъ тебѣ... Върви... — тъ водятъ къмъ моята Мирова бездна, кѫдѣто се гасне и въ пламъкъ възраща...

Ева, за тебѣ настлахъ пижеките къмъ дворците на моята Сила, за да минешъ съ царствена разблуда и да дойдешъ предъ тѣхната сънка, — настлани сѫ съ мории цветя отъ моята мѫка... И кръвь капе, капе още отъ моите треперящи пръсти... Цѣлуни ги... Тѣ сѫ изранени по пажия за тебе... — тѣ сѫ опипали кроткото ти сърце... — Ева...

13.

— Не приютявай скръбъта въ гърдите си — недѣй мѫчи бѣдното ми сърце... —

Малка е радостта ми, радостъга ми по тебе, но буенъ огнь въ гърдите ми гори... Хвърчаци некри у мене надинаха — некритѣ на твоя божественъ Костеръ...

Ева, огнени съзи свѣтлѣятъ изъ мене... Рушителна пѣсъ пѣятъ — рушителна пѣсъ за Велика творба...

При менъ си ти, при все че си на югъ... — Благодари...

Въ сърцето си чувствамъ твоите ръцѣ — изъ очитѣ си чувствамъ твоите очи... Не, при менъ си ти, заподо:

съ тона ръка азъ милвамъ душата ти и ровия пръсти въ дъхната ти коса... Изъ нея се разливатъ дихни акации, а тъ опиватъ до примала — опиватъ до смърть...

Тошли радостъ гърдите ти и вѣки, а съ близди устини азъ смучи отъ тѣхъ — зрѣлата сладостъ на тѣхните зърица...

Ева, до пепасита смуна отъ тѣхъ... —
При менъ си ти, при менъ си ти... .

Буря разтѣга мощната крила — размахва ги въ гърдите ми... Черни, гръмноносни облаци пребувватъ на ширъ — тѣхния просторъ, а душата ми свита въ нѣкакви мрачни пропасти: стои и тръпне — протега ръцѣ къмъ своя Богъ-Отецъ, и топли молитви отлитатъ отъ нея... Тя се моли за себе си, тя се моли и за тебъ — Еча, заподото: —

грѣхътъ ѝ ежъ бездна и тѣ ще я погълнатъ, а най-голѣмия грѣхъ е този, че ти раззина страшна пропасть предъ нея и тя се хвърли безъ омисъль въ влажното ѝ дъно... Въдната ми душа — съ еграница сила се мѫчи да излезе отъ тамъ, а не може... Диви тътенени ехътъ надъ нея — бурята вилниѣ, а ти не Ѹпомагашъ... Въ мракъ не изчезне бѣзъска нанейната ви... .

Ева, Ева, животъ ми дай... .

Чудна си ти, заподото: —

вихъръ посичъ въ усамотението ми — горящъ викъ въ кръвта си чувамъ и въ иросяници виждамъ стъкнитѣ на мистиченъ часъ... .

Тѣ идатъ — бавю и увѣрено се мѣстягъ (стъкнитѣ)... .

Сградица зграда. Влажнитетъ ѝ стѣни ме притискатъ, но това не обвѣрза мисълта ми — душата ми, заподото: —

азъ люлѣя въ гърдите си твойта мощна мѫка и нѣжно прѣспивамъ съ владенитѣ си рѣчи твойто кротко — тихо сърце... .

Ева, азъ те люлѣя въ гърдите си и ти заспивашъ подъ моягѣ ласки, подъ ласките на затворника... .

Не, дивна моя, ти си пѣсень срѣдъ покой — отъ енъ привѣтъ отъ юженъ край... Но: чер а мѫка разлиствашъ у мене... .

Езерото плиска и бие егрутѣ си въ прибрежната трѣва, а ти стоишъ: чакашъ и жадувашъ... .

За менъ ли мислишъ ти?... Мене ли очаквашъ... ? —

Ева... Ева... .

14.

Безизходна мѫка се венука въ кръвяга му и затворника отъ № 17 приклони очи, скръсти ръцѣ на морините си гърди и съ стенание се унесе въ синевио молебъвие: —

Майко моя... Майко моя... .

Огньове думватъ въ душата ми, но, това ежъ блукващи спомени, колко възкръсватъ, — това ежъ пѣсни, които звънятъ сами и напомнятъ, че нѣкога живѣхъ, че нѣкога мечтахъ: висениетѣ да достигатъ и чудечъ покой да си създамъ въ постайните сфери на Козмоса, — велика животъ, любовница пѣсень: — сиѣжна и чиста — да бѫдатъ дългъ на младостъта ми... .

Майко моя... неузата гарфетъ... .

Може би: черна скръб лази въ душата ти, — пъстри и лисави дъждовници да се гънат около сърцето ти...

И ти мълкомъ — въ усамотението си —
ронишъ съзи, а тък падаш въ душата ми, тък
натегваш въ сърцето ми и горчивъ плодъ на-
зарва у мене...

Той е символъ на безумно пръзръние... —
Майко моя... Майко моя... —

Не, недѣй плака, недѣй скърби, защото, може би: лава е била кръвта ти, а ти си я при-
дѣла въ сърцето ми и днесъ шуми въ мойто тѣло. Тя обгрия сичко до което се досъгне, тя
разкъса пътните завѣси на тайните въ живота — тя ще лумне въ страшнът пожаръ срѣдъ
куфитѣ гърди и празните очи на Световното
начало... —

А то е край — начало и край... —
Смърть... —

Не, кротка е кръвта ми — тиха и спо-
койна — сива непель, ха ха-ха, а подъ нея искра... Майко — неизната горест... —

Прости — но пажти за тебе азъ достиг-
нахъ сичко... —

1.

Пролѣтенъ денъ. Мека, приятна свѣтлина
тади очите и пръсенъ въздухъ милва лицето.
Лекъ гальовникъ рѣни коситъ

Затворницъ сж изъ широкия дворъ. Ми-
модетна радостъ трепти въ сърцата имъ.

Изнуреди лицъ, дълбоко хълтналъ очи, про-
шарени коси, — разчорлени, — хицни погледи
приимбесени съ кротки и страхливи очи. Пъстра
семеенца.

Съ изморена походка се движкатъ сѣнки,
а тукъ тамъ и великани...

Въ кратките очи на мъжина ирко се чете
мъжката на изчанието имъ:

„Простъръ, въздухъ, свѣтлина и тихия ро-
мъжъ на планински ручей, — лекото фъфлене
на трѣската въ инсталатата се поле приплетено
съ нѣжната пѣсъ на листата, които — току
що се развиватъ по млади дървега и планински
храстъ... —

„Но тѣхъ жадуваме ири, но тѣхъ чезнатъ
сърцата ни...“

Това е купинѣска, който грѣе въ очите имъ,
тъкъ както блѣдите сънчеви съри надъ тѣхъ.
Това е мъжката, която скриши пръзъ стиснати-
те имъ зъби и си ги вонури.

Срѣдъ пистата смѣсъ единъ отъ много-
тото занита — велико к-й,

— Накътъ летятъ тези птички и отъ кжтъ идатъ — брате мой... .

Болна струна се застъгна въ гърдите на затворника отъ № 17 и съ кипяща мъка той промълви:

— Летя ѝ и отиватъ. — идатъ и заминаватъ, — дивещ привътъ отъ юженъ край ни носятъ.

Очи ѝ му се изтиха. Разгорбесицъ въ него.

— Ирония, братко мъй. Тъва е склонността да се съживава сърцата имъ — сърцата на налачи... . Ха-ха ха — метежници сме биле и съзахъ... . защо... ? — Търпната и наистъ коитѣ си, — съ мъка задържатъ нокоя на свойте кръзви пощи... .

Ний изпълнявам гръховетъ имъ — и съзиждам съ тяхните вериги... .

Проклянете ги... .

Проклетти да бледатъ... .

Съ болка се сбърна къмъ входната врата и съ морни стъпки тръгна къмъ нея. Глухъропотъ се подвигна сръдътъ тънката. Задълбекърнаха — юрнуши се свиха.

Той изчезна.

Изъсъка скрипти подъ стъпките на изгорелата тънка и съ недоволство се завръщатъ къмъ своята стая.

Пролетенъ денъ е настъпъ, а бури виладеятъ гърлотъ на сички.

Щракнаха кавочникъ задъ тѣхъ... . Свирища злоба застъска въ гърдите имъ. Тишина... . —

2.

Той възеле въ килията си. Морно седна на леглото и се унесе въ потайните мисли. Ръцътъ му трепереха — устните бѣха блѣди.

Неусъщно се впиха очите му въ стъкната, а тамъ откри странно петно. Вниманието му се покълна отъ него. Той забрави болката си отъ разчленената рана и се унесе по случаиното съчетание на линиите — въ едно мазно петно, които се сплитаха въ фигури на тироаци, моряци, продавачки на цвѣти съ миниатюрни композиции и редъ други епизоди, които добаваха голъмо значение за него, покъде това му послужи да покълне широкото връме и да разедине граничите за пътя къмъ Стваждято.

Мисли се сплетеха въ него и той потърси тѣхъ ата чиника:

— Йени, форми и едносложни бои, аритметично съчетание на епизоди и случаини концетристи... .

Линията се крие въ безжизнените фигури на това петно.

Цѣль животъ се изпрай, цѣль животъ — изучай... .

Великъ символъ за ище неизвестно ежтъ... .

Петния, въ уединението на затвора се по-силъ великото оев блъсъжение отъ земното, защо... .

Това бъ голя жена. Излегната въ сладо-
страстна поза, съ изморени ръце и още трепе-
ращи бедра.

Съ ногълнато внимание той замълви: —

Непостижно. Хармония блъка изъ нѣкакви
бездни, разстила се на ширъ изъ моите душа.
Треперъ, гърчи се ящо въ гърдите ми — зву-
ци се разнасятъ. . .

Сложно съчетание на: тоинове, линии и
артистична смѣлостъ.

Беззвучна Симфония надъ менъ и
дълбоко въ слабите ми гърди.

Истина, артиста влага част отъ неснай-
ното, което носи. Сичко, което е издълзо изъ
подъ неговата чешка с: изблиъкъ на прѣстенена
хармония, която тръба да се отдѣли и да се
изрази въ играви извѣтове. . . Съка най-малка
чертка е изразъ на изнанъ ударъ на млатъ, но
млатъ отъ рѣжата на чудна сила въ душата на
артиста. Той разкрива вѣтринното.

Съки мускулъ тръпне, вгъва се. Чудна кра-
сата звучи отъ тѣхъ — еластична сила криятъ. . .

Очите ѝ — луненъ бѣсъкъ подъ спящи-
тѣ хрести край нѣкакъвъ виръ. . . — Нелания
палатъ въ гламбивитъ на сърцето. . .

Коитѣ ѝ — черно крило на бурна нощъ
— разтегнато надъ земята. . .

Усени сочни — разцѣвналъ наръ. . .

Наръ. . . —

Ева, огненице моя... вънъ е пролѣтъ — сълзи-
чевъ денъ е навънъ, а въ душата: — леденъ ви-

прѣградитъ на гробото се разпадатъ и ду-
шата обхожда мировитъ сълъца, рови се въ раз-
сипнитъ на мъртви мирове, общува съ най далеч-
ното отъ загадката на небитието и се прилива
въ Ефира, — достига до недостижими висоти,
надекача окаяния прѣстолъ на Бога, зацарува
надъ него и тръпне опита отъ Блаженство, за-
щото става безкрайнъ владетелинъ въ безпрѣдѣла
на Козмоса. . . Той става владетникъ — окаяния
затворникъ — посрѣдствомъ малката часъца на
Мировия духъ и блаженство се разлива по него
като синя вълна, защото е стопилъ материалисто,
— стопиля го е въ пламъка на душевния
си кунингъ, чрезъ който се достига до освете-
ното Безплътие, осветено отъ мъгчанието на
живкове въ прѣживъни въ тѣната килии на за-
твора. . .

Въ разгадка еж Мировитъ тайни подъ сѣн-
ката на уединението. . . Недостижими еж висе-
нитъ до които достига духа на Затворника. . .

Затвора крие въ себе си ищо *Свише*, защо-
то отъ тамъ започва пѫтеката на *Откровенитето*,
за да се дойде въ прѣблитъ на пътъция Ефири. . .

Нестънителна, но Велика творба на зла
рѣжа е той затвора). . .

Безмисълъ се вмъкна рѣжата му подъ въз-
тълвницата и отъ тамъ навади цвѣтна — гале-
рийна картичка.

Нѣдно се впиха очите му въ нел.

Нъръ мрази — тропическите цвѣти на сънната
ми мечта... .

Малка моя... Смугла моя... .

Възвириах се заzugанитѣ му мисли. —

Чудни фрми. — цвѣти крачки, — певнят-
на воля е вложена въ тѣхъ... .

Не, това е музика, това е пъсень на жад-
ната душа, изтрягата отъ дълбочините на ар-
тиста, създадена отъ смѣлостта на неговата
рѣка, вложена въ хармоничното съчетание на
смѣлите линии, които звучатъ и пѣятъ, откъ-
сватъ се отъ картичката, отъ неговата копирана
творба и обгръщатъ дълбокото мълчание на за-
творническата килия. Зъннатъ звуките ѝ и се
вемукватъ въ душата, въ кръвта и сичко пѣе,
подема съ сила разпилвнатите звуци, за да създа-
де отъ тѣхъ монча Симфония... .

Благодать. Велика благодать еж душата и
за малкото купиюще сърце — разпилвнатите зву-
ци изъ килията на затвора. Имъ тѣхъ се про-
тегатъ тънките имъ розови устни и безуменъ е
тѣхния стремежъ, за да вемучатъ изтрягнатите
звуци отъ мъртвината — да имъ дадатъ нова
сила, нови крачки и новъ животъ... .

Великъ замахъ на душата с това, защото:
въ самотността и тишнината тя разкъсва
покривките — тайните разнива... .

З надъченъ прѣломъ стана у него. Това е
тайна на мрачната зграда.

Нѣскакви студени прѣсти се докоснаха до
сърдцето му и сѣкнаха хубавите звуци затирени
живъ стаята.

Страница приказка е ритмичната тишнин
на затвора. —

Въ мълчанието на дълбоките пощи и не-
обятния краѣтъ на мистичните минути — стѣни-
тѣ рухватъ, а отъ тѣхните съсинни израстватъ
призрачни еѣни, които прогегатъ подземни рѣ-
цѣ. Строени човеци се клатягъ... . Очи се
извѣртатъ ду бѣло, кривятъ се разкървавени
усти — изплюватъ строенни зѣби. А по мър-
шавите имъ тѣла зѣятъ димянца огници цвѣтя
— разтѣвали зелени рани — хицина радостъ на
хората облечени съ багреници... .

Зли палци. — —

Страница балада еж живота въ килията на
затвора... .

1.

Черенъ мракъ полази — изпълни килинитѣ.
Огненъ бичъ се изви и нѣкѫдѣ далече и глухо
отекна негова плясъкъ. Въ надвара бѣгатъ зву-
циѣ по стѣнитѣ. Заехти небната висъ.

Урагана иде размахатъ огромнитѣ си кри-
лѣ на смъртъ и рушеніе. Съ гърдитѣ си бѣска
самотната зграда. Трѣсъкъ, свистеніе и хихадо-
гласеніе воли се понесе — изпълни коридоритѣ и
сичко затрепера отъ нѣкаква черна мъка...

Зигзаги се чупятъ по небната висъ, която
влачи дрипи по земята, а нѣкаква мощнца рака
ниши огненитѣ слова на потайна творба.

Съ яростъ се изсмѣй нѣкой надъ самия по-
кривъ. Разлюлѣха се стѣнитѣ на изправител-
ния домъ.

Хиляди волни плъзнаха на ширъ.

Срѣдъ мрака искрятъ: очитѣ на медни змини
— разкаленіе въ нѣкаква огнена стихия.

Плъзнаха се подплъщени...

Урагана свисти — вилнѣе съ страшна си-
ла, а дунитѣ мълчатъ свити въ глѣбинитѣ.

Нѣкакви очи се взираха въ черния мракъ
на бурния денъ и търсѣятъ нѣкой, — тѣ търсѣятъ
нѣщо. Приклонватъ се въ умора.

2.

По грѣбъ на леглото, съ затворени очи,
тої лежки, затворника отъ № 17 и нѣщо го по-

люѣща, иоси го надъ нѣкакви неизнани морета,
прѣзъ нѣкакви сиви нѣста и все лести напрѣдъ
— отива къмъ югъ...

Бавно, незримо изпътва човѣкъ, а тѣ си тѣлъ
леки, тѣлъ подвижни, че надвари вѣсенниятѣ скреби-
ци на урагана, надвари стъничерѣтѣ зари, чинава
прѣдъ врѣмето и сичко човѣкъ прѣдъ неговия
полетъ.

Чудна пѣсъ го възвѣри — и писъра имъ
простора. — тѣлъ се сирѣ.

Прѣдъ него залиска познато езеро. Надъ
него грѣбъ толъ сълънце и чулешъ ароматъ се
всемуква, разлива се изъ кръвята му — единни-
ва мозъка му.

Испорочно дѣте — дѣвойка отъ Гениса-
реть стои на брѣга.

Съ таинственъ шепотъ палмитѣ напиеняватъ
на тихитѣ вѣли и странно клатятъ дѣлгитѣ си
листа. Безсловенъ е тѣхния мъавекъ, а тѣ мъл-
вятъ за приказнитѣ страни, които се виждатъ
въ дѣлбинитѣ на водата... Тѣ шепнатъ, говор-
ятъ нѣщо, а дѣвойката стои и гледа далече... —

Чудна легенда е сномена по нея...

3.

Дѣте, дѣвойка отъ Генисареть е тя...

Модри сѣнки пролазиха далече надъ града,
а въ очитѣ на малкото дѣвойче живота крѣши
съ нечовѣшка сила. Нѣкакви рѣщи се изпъватъ

въ кръвта ѝ. Слова на сълзъ политатъ въ тишината:

„Азъ те чакамъ, ти, който ще дойдешъ — незнайенъ странникъ, ти, който носишъ жадна сила, подъ чийто ръцѣ се троши калената стомана, въ чийто душа свисти вихъръ...

„Азъ те чакамъ, ти, който ще дойдешъ — незнайенъ странникъ, ти който ще ме погълнешъ, за да ме хвърлишъ на разкаленъ огънъ, ти, който ще ме обжегнешъ съ пламъка на кръвта си и азъ ще стана сива пепель...

„Съ треперяща гръдъ те чакамъ — моя незнайна любовъ, — съ треперящи бедра ще ти поднеса потира на безумната си младостъ, до който никой не ее е косявалъ и съ палящи ръцѣ ще разкроя дверитѣ на моя храмъ...

„Ти, който си отреденъ за жрецъ на моя Богъ... — Ела, азъ те чакамъ...

„Трепери ми гръдъта — устата ми гори...

„Ела... — жадна съмъ, — дай ми да пия отъ чашата на твоя животъ — страннико, ела и обижени цвѣта на тѣлото ми, строши потира на младостта ми...

„Жадна съмъ... жадна съмъ...“

Тъй мълчание малкото момиче изправено на брега на езерото, а отъ съверъ идеше странникъ и спрѣ на почивка подъ палмитѣ.

Огънъ лумна въ жилитѣ и сърцето ѝ. Странникъ пожаръ се запали въ нейните грди...

Тя носеше кръвта, кръвта на Месалина...

4.

Дъте стои на брега на езерото, стои и чака незнайния странникъ.

Той дойде...

Привечеренъ хладъ падна надъ страната и водните струи замълвиха, палмите поклатиха листа, а тръстиката зацепна легендата за една дѣвойка, която се отдала на незнайенъ странникъ — за малката дѣвойка съ дълбоките очи, въ които свѣтътъ: струвни огньове...

Не не, чиста е тя — чиста и непорочна...

Таинствено шепнатъ водните струи, повтарятъ казаните сълзни слова прѣдъ тѣхъ, — разправятъ за чудния животъ на малката дѣвойка, която принесла въ жертва на Астарта... Разправятъ тѣ за нейната жажда, която погасила съ кръвта на незнайенъ странникъ...

Тръстиката шепне, че тя е вампиръ, който непаситно смучи, че тя е дива котка, която впиши нокти въ гърдите на съки мажъ...

Клевета...

Шепнатъ, повтарятъ палмовите листа: за свещените огньи на младия човѣкъ, съ който обжегналъ малката дѣвойка и я прѣвърналъ въ сива пепель...

Чудно е то — малкото момиче — дѣвойчето отъ Генисарегъ...

Ева... Ева — Жена: — Фениксъ...

Легнала по гръбъ, тя гледа висините, а тъкъ се люлѣтъ...

Пожаръ гори, пожаръ пламенѣе въ малкото ѝ сърце...

Дѣвойка отъ Генисаретъ — пламтящо дѣво на пустинята е тя...

Странника иде. Съ бавни стъпки отива при нея — цѣлува лѣвата ѝ гръденъ, усмихва се и опаева тѣнката ѝ снага съ силните си ръцѣ. Тя се гърчи, вие се като змия, винива за юни въ здравата му шия, но той стега ръките си — хрускатъ тѣнките ѝ кости. Тя се смѣе, гъни се около него и трепери като въ студъ...

Той шепне името ѝ, цѣлува я по устните, шията, гърдите и по кадифените бедра... „Ева...“

Съ трепетъ опаева здравите си ръщи подъ плещите ѝ и тъй я повдига. Дѣте е тя за него. Съ сплетени нозъ тѣ се борятъ...

Странника шепне сластни слова на малкото ѝ ухо:

— „Животъ съмъ азъ... Ева, животъ ще ти създамъ...“

Тя се смѣе и го хапе като дива котка — гъни се около него...

Тъй мина хубавото врѣме на малкото дѣвойче.

Стихийна пѣсень ехти изъ простора — огненни ръцѣ пронизватъ тѣмнината...

Тежъкъ тътенъ лази по стѣните, лази и се гърчи на ширъ изъ затвора.

Бавно, неусѣтно се възвръща духа къмъ тѣлото. Той трепна — затворника отъ № 17, разтърка очи и се вгледа въ прозореца.

Едри канки дъждъ се разбиваха въ малкото стъкло.

Въ полуслъница дремка се унесе душата му и линта съ воленъ замахъ къмъ нѣщо лѫчището, което блѣщеше далече надъ нея... Той забрави тѣсните рачки, въ които бѣше и тихо заспа. Това бѣ сънъ срѣдъ събуденитѣ волни по мъртви възпоменания... —

1.

Пожелтяватъ листата въ гората, пожелтява тръвата въ полето. Ручеятъ — съ нерадостъ припъватъ.

Топло лѣто бѣше на вънъ. Дойде и отмина.

Сиви мъгли тежко падатъ — мрачна есенъ разкинела земята. И хладно, отвратително хладно — е въ гробницата на живи мъртваци, като че ли хиляди дъждовници лазятъ по тѣлото, а нѣкакви разкиспати — лигави устни се винаватъ въ сърцето, — лигави пръсти лазятъ по кожата, ровятъ се въ душата — търсятъ нѣщо...

Гадно, отвратително чувство пълзи по мозъка и той леденѣ. Зѣбътъ, тракатъ — не отъ студъ — а отъ мръсостата на есента приплетена съ нахалната низоетъ на умнитѣ хора...

Нѣщо опипва стѣнитѣ, а калини петна оставатъ по тѣхъ. Това сѫ пръститъ на мръсень, елѣпецъ, това сѫ пръститъ на калина есенъ...

Студенитѣ размеснати пръсти минаватъ по кожата и нѣщо болно застъпятъ въ сърцето. Не-опрѣдѣлено чувство събуждатъ въ гърдите и човѣкъ трепери — потърка се, скърца съ зажби прѣвива се, разтега се, а хиляди мрави бѣгатъ по ходилата на краката — изкачатъ се по тѣлото и се втурватъ въ мозъка му... Човѣкъ трепери — странно се люлѣ...

2.

Мегежинска духъ обхожда далнишнитѣ, а тѣлото лежи на мръсено легло. Той лѣти — луха на затворника отъ № 17, а чудни мысли пълзятъ изъ него... —

— Азъ : тигъръ, овца и кротъ волъ.

Не помня кога и кждѣ, но артистъ хирургъ операция ми направи.

Боленъ бѣхъ — тѣй мисля. С радахъ отъ силенъ главоболъ, а окказало се е, че има разрушени пѣкакъвъ мозъченъ центъръ. Интересно, този лѣкаръ изважда сѫщата здрава частъ на единъ тигъръ и съ ръката на магъ врачъ намѣтя го въ главата ми и оздравявамъ. О мой бѣденъ мозъкъ, защо ти елекли тигърска подкова, за да нося неговитѣ поктѣ свати у себе си... ?

Боленъ съмъ билъ, кога и кждѣ — не зная това, но артистъ хирургъ операция ми направи. Мозъкъ ме бѣлъ, а той го смѣнилъ съ частъ отъ овчи мозъкъ, затова, о мой бѣденъ мозъкъ, — нося тихата крохотъ на бѣлощата овца...

Въ забравени дни — не зная чо кога, боленъ съмъ билъ. И съ ръката артистъ — пѣкакъвъ човѣкъ — смѣнилъ частъ отъ моя мозъкъ. Постави ми мозъкъ отъ глупавъ волъ. ¶

Затова, о мой бѣденъ мозъкъ, ще влачинъ, ще търпимъ и неизгоди ще понасиямъ, защото ношишъ кротоестъта и елонческото търпение на глупавъ волъ...

Пребихнаха се мислите му. Възвърна се духа вътре тълото му, защото възхода нѣкакъ „Закони пинаца“ и безъ угов рка го поведоха къмъ карцера. —

Бунтувалъ затворниците — затова. Мъжомъ, взрѣвъ въ глубината на сърдца Мошица душа — той тръгна.

3.

Тежка верига зърнити на краката му, а той се приема на тѣло, които я обсиха на тѣхъ.

Той гледа веригата — гледа я и замълви въ полуучасът: —

Не, дивна пѣсень, херувимска пѣсень лети отъ тебъ. Чрезъ тебъ се изпитва чудесната воля... .

Провлачи кракъ, а тя зърнена. Засемъ се и продължи: —

Опиванъ, унасянъ, очумъ си ти, о мое желѣзно чудовище, ти, която изляшишъ слабодушните ти, отъ която треперятъ сърцата на патентованите и еграхачви прѣстѫпници, които търсятъ меки легла, червено осенѣтление и парфюмираниятъ гърди на расилути жени... .

Ти си сила — азъ те обичамъ. — Той я издигна и сложи устии на нея. Студени тръпки пробѣгнаха по него.

— Ахъ, любовъ моя, лебедината пѣсень на скуката въ затвора, — азъ те обичамъ, сбичамъ те лудо. Сгудъ разнасянъ, — мъргавъ трупъ напомнянъ, но сили гнесашъ въ риждивите си брънки... .

Тръсна глава — издигна я.

— Брати, братя мои, изпитайте силите си, и не силата на проявленето си, силата на вашия потасън вихъръ... .

Ха-ха-ха, ти зърни, херувимски пѣсни пѣ, — тошината ломи, — пѣсень на изпитаната сила е това... .

Какъ значинейната малка тяжестъ? — Нищо.

Слаби, малки твари, повдигнеге я и пѣсни ще скнатъ въ душите ви — пѣсните на аметистови ионци, когато земя и небе се слизватъ — цѣдуватъ се, а всъдъ здрача пълнината рой призраци — роиби на естръв и рушене — жертви на Молдоха... .

Елате, силни души, здрави сърца и впийте раждъ вънейните студени брънки — опийте се отънейните металични звуци... .

Пѣсни ломи... Тя пѣ: за Любовъ, Братство и за водна ширъ, при все че е тъсна гробницата... .

Брати, братя мои... .

Душата е вихъръ — верига не я свързва, — мисълта е волна — законъ не я стега... . А тя ще ѝ пѣ, ще напомни за вашата воля, ще напомни за скритата сила, която се тай въ глубините на вашите гърди и радостъ ще разлъже надъ вашиятъ дни... .

Не е тежка веригата, малки мои братя, — силите повдига, познания дава и дълбоки скрити чувства издига нагорѣ... .

Опитайте — опознайте стихийната сила
на вашите малки тѣла...

Какво еж 50 кгр. или 100—1000? не, още,
колкото искате, свирѣпи хора, още...

Стихийна е волята на моя купнѣжъ, а той
ме води въ непознати сфери, той ми разкрива
неузвати тайни — познания дава...

Малка е нейната тѣсност, малки мои бра-
ти, — сладъкъ звънъ се кърши отъ нейните
брънки — херувимски пѣсни пѣ...

Тя напомни женеко тѣло, което се вие въ-
стражна изнемога..., а музика се крие въ не-
говия трепетъ, звуци се разнасятъ отъ пълната
ѝ гръдь — тѣ въ буждатъ — сгрѣви повдигатъ
и краката се подигватъ отъ мяка по тѣхъ...
Въ дивни таини се извиватъ пламналите бедра и
озноенитѣ гърди на сочна — възбудена жена.

Верига, верига е това..., малки мои бра-
ти — цѣлунете страстната ѝ гръдь — цѣлуне-
те бедрата ѝ...

Тежка влага разкива тѣлото, но веригата,
подканя за тържественъ пиръ — за Мистичния
пиръ на вселната душа...

Тя подсказва пажи за безлевното и дълбо-
ко съзерцание на красивото въ живота...

Смѣлостъ, брати, брати мои...

Минаха дни и той излезе отъ карцера. Мал-
ко бѣдъ, съ треперящи крака, но нѣкакъвъ
пламъкъ грѣше въ очитѣ му, — той бѣ изпъл-

иенъ отъ скрита сила. Потайна усмивка кри-
веше устата му.

Влезе въ килията си. Легна и заспа въ-
умора.

4.

... Вълни идатъ. Съ яростъ се разбиватъ
и въ прѣски отлитатъ. Това е кръга на малкия
животъ. Бѣлоснежна пѣна шипи, а изъ нея
пѣятъ, скачатъ и лудо се смѣятъ незнайни
дѣца...

Тѣ пѣятъ пѣсни: за лунните зари, за тайната
на кървавия занавъ и дълбината на
бурилите нощи...

Тѣ пѣятъ и лудо се смѣятъ. —

Нимфи — дѣца на морските глѣбани еж тѣ...

Гирлянди носятъ въ рацѣтъ си — гир-
лянди отъ бѣла морска пѣна...

Рацѣтъ си протегатъ къмъ нѣщо незнайно,
а тѣ еж прозиратъ...

Коен пилѣтъ надъ вълните, а тѣ са цвѣт-
ните краски на хиляди джги...

Въ очитѣ имъ грѣе незнайна радостъ, а
устинитѣ имъ скадно чакатъ...

Чуденъ дыхъ на волностъ носятъ — бол-
ка винзватъ на дълбоко... —

Пѣсни, дивни пѣсни припѣва морето...

Цвѣтенъ сънъ етъ карцера е това...

1.

— Слушай, болна е душата ми. Всеми, вземи китарата и тихо, сдва чуто свири...

Не застъгай съ пръсти струпите ѝ — душата ти — тягата ѝ и нека свири отъ тъхъ...
Тихо... тихо... —

Ти знаешъ — танца, „Танца на мъртвите“⁴
свири, танца на тъзи, които клатятъ костеливите си ръце, а тъ се удрятъ въ сухите имъ бедра и духо мляватъ загадачни слова...

Свири, малъкъ братко, ирбени болката ми,
прънене ме въ далечинъ страни, прънене ме
подъ лжитъ на топлото слънце... Тамъ, кадъто
азъ погребахъ цвѣтните дни на моята младост...
Тамъ, кадъто за първи пътъ азъ проумехъ не-
говите звуци... Отъ тогава съмътъ понесохъ въ
гърдите си, отъ тогава живота забравихъ...

Не, опознахъ го (живота) въ друга пръсень,
а тя бѣше: — вихърь — шеметъ, а ти бѣше
мажка за менъ... —

Болна е душата ми, брате, свири... —

Черни крила се размахватъ — черна мажка
тѣ раздигнатъ. Студъ заседна въ гърдите ми,
студъ и пламъкъ приплелени ведно... —

Нѣкога бѣ — далече срѣдъ слънчевъ край... —

Смуглъ рѫкѣ азъ прѣломихъ — черни етажи
азъ оставихъ... —

Плаче, плаче ми сърцето... — Въ безкрай-
ните уедини цѣлуващъ тягата... —

Задъ себе си горкъ излязъ оставилъ —
свѣжи цвѣти прѣломихъ въ забрава... —

Свири, малъкъ братко... — късай, разфай
ми душата... —

Адеки зной разсипахъ въ пустинните дъни
и покари палехъ въ тѣхните сърца... —

Гърдите имъ изгаряха — мозъка сущихъ... —

Свири, късай... — Отнетъ е простора за
нашата игътъ... —

Свири... Свири... —

Ию мрачните слѣди на моя житейски путь
вѣхнатъ рози и сънни цвѣти... —

Плаче ми сърцето, а: — духа се смѣе...
Малко момче, по-силно изпѣвай, звънни струните
на душата ми... — изпѣни ги до скъсане... —

Ха-ха-ха, странна мажка... — дребна ра-
достъ... —

Не, свири младо, и недѣлъ спира... —

2.

... Въ чудовищенъ развратъ, азъ погасихъ
пустинната лажда на моя звѣрь — Нѣкога... —
Падение... — И срѣдъ него азъ надраснахъ въ
Мълачливо страдание... —

Кървави слѣди оставилъ по пѣтища и
пѣтеки... —

А сега? —

Сичко е дребно — слънчеви прашинки... —

Земята е жалка, и сичко по ней подъ сво-
ите дрипи... —

3.

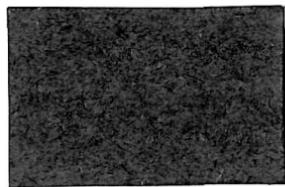
Прѣзъ зрачни вуали духа ми се смеє...

— Въ мяка е каленъ...
Високо, нѣкаждѣ много високо... —

Прѣсекнаха се мпелитѣ му. Затихна сичко
въ него. — Свѣтлина се разлѣ въ глѣбините. —

Покой. —

Странна балада е живота въ килимѣ на
затвора.

— Крик Могоса

J.Y.